

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DORZ, TRAIAN

Hristos – Calea vieții noastre / Traian Dorz. -
Ed. a 2-a rev. - Sibiu: Oastea Domnului, 2015
ISBN 973-710-275-1

232
289(498) Oastea Domnului

© Toate drepturile rezervate
Editurii Oastea Domnului, Sibiu
str. Ch. Darwin, 11
tel. 0269 216677

ISBN 973-710-275-1

Traian Dorz

HRISTOS – CALEA VIEȚII NOASTRE

*Meditații,
rugăciuni
și cântări
la Sfânta Evanghelie după Ioan*

Capitolul 14

*Apare cu binecuvântarea ÎPS Sale
Dr. Laurențiu Streza,
Mitropolitul Ardealului*

Editura «Oastea Domnului»
Sibiu, 2015

CUPRINS

<i>Te slăvim, Iisuse Doamne</i>	4
<i>Iisus Hristos</i>	5
<i>Fericită-i ziua-aceea</i>	6
1. Să nu vi se tulbure inima	7
<i>Crede și-ndrăznește</i>	11
2. În casa Tatălui Meu sunt multe lăcașuri	12
<i>O, frații mei, vi-i greu</i>	17
3. Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine	18
<i>Oricâți ani de lacrimi</i>	23
4. Știți... calea	24
<i>Doamne, înfrânarea mea</i>	28
5. Doamne... nu știm	29
<i>Ce minunat ești în lumina</i>	33
6. Calea, adevărul și viața	34
<i>Tu ai făcut, spre sete, apa</i>	38
7. Dacă M-ați fi cunoscut pe Mine	39
<i>Dacă nu-i acuma vremea</i>	44
8. Arată-ne pe Tatăl	45
<i>Doamne, sufletul...</i>	49
9. Cine M-a văzut pe Mine...	50
<i>Hristos e-Acela ce-ți grăiește</i>	54
10. El face aceste lucrări ale Lui...	55
<i>Numai Cuvântul Tău mă face</i>	59
11. Credeți cel puțin pentru lucrările acestea	60

<i>Când tot ce văd e-atât de viu</i>	65
12. Cine crede în Mine va face și el	66
<i>Așa Te rog, Iisuse Doamne</i>	70
13. Ce veți cere în numele Meu...	71
<i>Doamne, ce sărac e-acela</i>	75
14. ...În Numele Meu, voi face	76
<i>Pot să treacă mulți pe-alături</i>	80
15. Dacă Mă iubiți, veți păzi	81
<i>Din Duhul Tău învăț</i>	85
16. Un Mângâietor Care să rămână	86
<i>În ceasul sfânt al serii</i>	90
17. Duhul Adevărului	91
<i>Doamne, iată...</i>	95
18. Mă voi întoarce la voi	96
<i>Nu voi dormi pe totdeauna</i>	100
19. Peste puțină vreme	101
<i>Din străfundul veșniciei</i>	106
20. În ziua aceea veți cunoaște	107
<i>Veni-va clipa când...</i>	111
21. Cine are... și păzește	112
<i>Să fie-n veci lumina...</i>	116
22. Nouă – și nu lumii	117
<i>Îți mulțumim cu lacrimi</i>	121
23. Și vom locui împreună cu el	122
<i>Ai milă de mine</i>	126
24. Cine nu Mă iubește...	127
<i>Îmi pare rău</i>	131
25. Cât mai sunt cu voi	132
<i>În zorii dimineții</i>	136
26. Mângâietorul vă va învăța toate	137
<i>Preasfinte Duh de viață darnic</i>	142
27. Nu v-o dau cum o dă lumea	143

<i>Cel care-a plătit vieții</i>	147
28. Dacă M-ați iubi, v-ați fi bucurat	148
<i>Dacă ostenesc, Iisuse</i>	152
29. Înainte ca să se întâmple	153
<i>A fost cândva o veșnicie</i>	157
30. El n-are nimic în Mine	158
<i>Suflet frământat</i>	162
31. Dar vine pentru ca să cunoască lumea	163
<i>O, cuiele Tale...</i>	170

IBDIS | We know TE SLĂVIM, IISUSE DOAMNE

*Te slăvim, Iisuse Doamne,
veșnicul vieții far,
Calea unic salvatoare
de la moarte pân' la Har!
Puntea noastră peste-Adâncul
dintre jos și dintre sus
– Calea Unic Salvatoare,
Te slăvim, slăvim, Iisus!*

*Te slăvim, Iisuse Doamne,
al Luminii Sfânt Izvor,
Adevărul Unic Sigur,
Veșnic și Mântuitor!
Temelia vieții noastre
dintre zori și dintre-apus,
– Adevărul Unic Sigur,
Te slăvim, slăvim, Iisus!*

*Te slăvim, Iisuse Doamne,
veșnicul Vieții Miez,
Viață Unic Fericită,
neclintitul nostru Crez!
Începutul și Sfârșitul
tuturor câți sunt sau nu-s,
– Viață Unic Fericită,
Te slăvim, slăvim, Iisus!*

*IISUS HRISTOS,
Preaslăvitul nostru Dumnezeu și Mântuitor,
slavă veșnică Ție!*

Tu ești Calea, Adevărul și Viața – singura Cale, singurul Adevăr și singura Viață.
A fiecăruia dintre noi în parte și a tuturor la un loc.
Calea unic salvatoare.
Adevărul unic sigur.
Viața unic fericită.

Te rugăm, deschide-ne Cuvintele Scripturii Tale
și mintea să le înțeleagă,
descoperă-ne Calea adevărului vieții
și îmbărbătează-ne inimile, să mergem pe ea.

Tu, Care ai făcut atât de mult pentru ca noi să fim
ai Tăi, ajută-ne să fim toți.

Tu, Care ne-ai pregătit o mântuire atât de scumpă,
ajută-ne s-o primim toți.

Și Tu, Care ai vrut ca toți să fim cu Tine în slavă,
ajută-ne să nu lipsim nici unul.

Că a Ta este împărăția și puterea și slava în care
credem și pentru care Te preamărim acum și în vecii
vecilor.

*Slavă veșnică Ție,
Preaslăvitul nostru Mântuitor și Dumnezeu,
IISUS HRISTOS!*

LIBRIS | We know books

FERICITĂ-I ZIUA-ACEEA

*Fericită-i ziua-aceea
când cei surzi pot auzi
graiul Cărții Tale Sfinte
și de el s-or veseli,
fericita zi când ochii
orbilor sunt izbăviți
de-ntuneric – și pe Tine,
Doamne, ei Te văd uimiți.*

*Ziua când nenorocii
pot să cânte bucurați,
când mereu mai mult, în Domnul,
simt că sunt înviorați,
când săracii pot să cânte,
inimi vesele având
și în Sfântul lui Israel
să se bucure cântând.*

*Ziua când asupritorul
nu mai este de temut
și cel rău primește plata
pentru răul ce-a făcut,
când cei ce-au pârât pe alții
sunt ei înșiși judecați –
nu rămân atunci de-ocară
cei ce-au fost nevinovați.*

*Doamne, când văd ei aceasta,
Sfântul Nume Ți-l slăvesc
și se tem de Dumnezeu
lui Israel și-I slujesc.
Toți cei rătăciți cu duhul
capătă lumină-atunci,
iar cei cârtitori învață
sfatul sfintelor porunci.*

1. SĂ NU VI SE TULBURE INIMA

„Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine.”

Domnul nostru Iisus Hristos Se găsea acum numai cu cei unsprezece ucenici rămași credincioși până la sfârșit.

Iuda plecase plin de Satana, să-și ducă la îndeplinire planul ucigaș al vânzării.

Petru fusese înștiințat despre lepădarea pe care avea s-o facă și el peste câteva ceasuri, la a doua cântare a cocoșului.

Iar ceilalți fuseseră și ei înștiințați că, de frică, vor fugi și ei și Îl vor părăsi, lăsându-L singur pe Domnul (Mt 26, 31-35; Mc 14, 27).

Era un ceas nespus de greu și niște cuvinte nespus de grele.

Ceea ce vedeau, ceea ce auzeau, dar mai ales ceea ce presimțeau ucenicii Domnului în clipele acelea le umplea sufletul de durere, ochii de spaimă și inimile de tulburare.

Prin astfel de clipe nu mai trecuseră niciodată până astăzi.

Astfel de stări nu mai întâlniseră niciodată până acum.

Prin primejdii mai trecuseră, în stări grele mai fuseseră și altădată. Dar atunci Mântuitorul le vorbise cu totul altfel decât acum. Atunci totul trecuse repede.

Acum totul se prelungea plin de mahnire atât de mult...

Domnul Iisus le-a văzut inimile tulburate și, știind bine prin ce vor avea să treacă începând din seara aceasta și până la sfârșitul vieții lor pe pământ, le-a insuflat acel curaj, le-a făcut acea făgăduință și le-a zidit acea temelie de pe care nimic să nu-i mai poată zdruncina niciodată, spunându-le:

„Să nu vi se tulbure inima, aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine...”

Când inimile se tulbură, credința – care *în inimă* locuiește – se prăbușește și ea și se pierde.

Într-o inimă tulburată totul se întuneacă, se usucă și moare.

Într-o inimă tulburată totul se răstoarnă și se dărâmă. Toate ușile se rup ca mânate de furtună și toate ferestrele se sparg.

Într-o astfel de inimă, fără uși și fără ferestre, urlă apoi toate spaimile și pătrund toate duhurile nimicitoare.

Cele mai mari nenorociri au venit totdeauna numai din partea unor inimi tulburate, înspăimântate, dezorientate, pierzând multe prilejuri și multe vieți.

Domnul Iisus ne-a spus că totdeauna, când începe să ni se tulbure inima, să avem credință în Dumnezeu și să avem credință în El.

Ce înseamnă asta?

Înseamnă că, în fața unei primejdii mai mari decât puterea noastră, să ne ridicăm – într-un salt suprem, cu credință și cu mare nădejde – gândul și privirea spre Dumnezeu cel Viu și Hristosul cel Biruitor,

a Căruia putere este nespus mai mare decât valurile mării înfuriate,

a Căruia prezență este lângă noi mai aproape decât primejdiile amenințătoare

și a Căruia iubire vrea să ne vină în ajutor ori mărint puterea noastră, spre a birui vrăjmașul de care ne temem, ori micșorând primejdia sau chiar înlăturând-o de tot.

Dar când vine gândul credinței puternice în inimă, ea nu se mai tulbură, ci se liniștește dintr-o dată și toată.

Când locuiește în inimă statornic încrederea, atunci inima stă veșnic netulburată de nimeni și de nimic.

De aceea trebuie să ne rugăm mereu ca apostolii Domnului: Doamne, mărește-ne credința (Lc 17, 5).

Și trebuie să ne rugăm cu atât mai mult cu cât primejdiile care ne pot tulbura inima sunt mai multe și cu cât știm cât de slabă ne este inima și cât de gata este ea să se tulbure la cea dintâi veste de primejdie. La cea dintâi amenințare, la cea dintâi ispită, la cea dintâi încercare.

O, Doamne Dumnezeu nostru, Care ești mai mare și mai puternic decât inima noastră,

Îți mulțumim pentru adevăratele Tale făgăduințe puternice, apropiate și binefăcătoare

și pentru puternicul Tău ajutor cu care ești gata să ne aperi totdeauna când suntem în primejdie. Sau când ne pregătești să trecem prin ea.

Te rugăm, Atotputernic Dumnezeu nostru, ai milă de noi atunci când, din pricina prea multor vrăjmași sau a

prea multor lovituri, inimile noastre încep să se tulbure, pierzându-și credința în Tine și în biruitoarea Ta venire.

Îndură-Te atunci de noi, Doamne, și trimite-ne puternic în inimă Duhul Tău Care, prin credința în puterea și-n ocrotirea Ta, să ne umple inimile din nou de curaj și de liniștire.

Adu-ne totdeauna aminte de cuvântul Tău sfânt și de dorința Ta sfântă: să nu ni se tulbure inima, nici să ni se înspăimânte. Să avem credință în Dumnezeu Tatăl și să avem credință în Tine.

Pentru ca astfel întâriți, să nu fim fricoși, ca să n-ajungem niște slugarnici și niște vânzători de frați ori niște dezertori din Oștirea Ta sfântă și biruitoare.

Ci păstrează-ne inimile totdeauna netulburate, în orice loc ne-ai duce, în orice stare ne-ai lăsa și în orice primejdii care ar fi să vină peste noi. Pentru ca, prin credința noastră neclintită în puterea Ta, să biruim până la sfârșit fiecare și toți.

Amin.

* * *

Cuvinte înțelepte:

Mai bine sufletul din trup, nevinovat, să-ți iasă decât să scoți din gura ta o vorbă mincinoasă.

*

Rugăciunea care omul numai pentru el și-o spune și nu pentru tot poporul, aia nu e rugăciune.

CREDE ȘI-NDRĂZNEȘTE

Crede și-ndrăznește orișunde ești, pe Hristos poți veșnic să te bizuiești, pot fi-oricâți vrăjmașii, pot fi de-orice fel, mai aproape-ți este totdeauna El.

Crede și-ndrăznește, luptă curajos, nu-s puteri să-nvingă Oastea lui Hristos. Treaz îți ține duhul, inima arzând: decât toți, mai tare e Hristos oricând.

Crede și-ndrăznește calm și neclintit, o nimica-i omul, chiar cel mai cumplit. Vuie vântul, urle valul furios: mai puternic este orișicând Hristos.

Crede și-ndrăznește chiar fiind zdrobit, viitorul nostru este-n veci slăvit și nu-i har ca harul ce-l va da Hristos celui care-I nalță crezul curajos.

* * *

Cuvinte înțelepte:

Rădăcina frumuseții este-n Duhul cel Divin, toate câte sunt frumoase de la El se nasc și vin.

2. ÎN CASA TATĂLUI MEU SUNT MULTE LĂCAȘURI

„În casa Tatălui Meu sunt multe lăcașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc.“

Ce largă este inima Domnului și câtă bunătate este în largimea ei!

Ce largă este Împărăția Lui și câtă frumusețe este în largimea aceasta!

Ce largă este dragostea Lui mântuitoare și câți încap în ea!...

Dacă Dumnezeu a îngăduit să fie pe pământ multe seminții, multe neamuri, multe limbi și multe popoare (Apoc 7, 9), este pentru ca să I se umple marea Lui Împărăție.

Dacă sunt multe familii care își trag numele din Hristos (Ef 3, 15), sunt și multe locașuri în cer.

Și dacă sunt multe cete care vor învia, fiecare la rândul ei, în Ziua Învierii (I Cor 15, 22-23), sunt multe promisiuni pentru ele.

Și dacă la Dumnezeu totul este ordine și totul este deplinătate de bucurie, atunci să știm sigur că, printre felurile bucurii pregătite pentru cei credincioși care L-au iubit și L-au ascultat pe El pe pământ, poate fi și aceea de a le rândui fiecărei familii frățești, fiecărei co-

munități duhovnicești, după duhul și după particularitatea sa, un lăcaș în fericirea cerească. Pentru ca acei care s-au iubit și au trăit împreună, și au lucrat împreună, și au luptat împreună pentru același gând, în același duh, în aceeași învățătură să-și petreacă fericți, fericți veșnicia tot împreună.

Va fi, desigur, o nespus mai mare bucurie pentru noi petrecerea veșnică numai între acei care și pe pământ au alcătuit familia noastră frățască, seminția noastră duhovnicească, neamul și limba noastră dulce, comorile dragostei și părtășiei noastre.

Ce har veșnic va fi să stăm împreună cu cei care au fost înaintașii noștri duhovnicești, părinții și frații noștri în Domnul, cu cei care ne-au iubit atât de mult, s-au ostenit pentru noi, au plâns și s-au rugat pentru noi atât de mult, luptând pentru creșterea și mântuirea noastră!

Ce har, să fim întotdeauna cu ei lângă Domnul, bucurându-ne de cinstea pe care Domnul le-a dăruit-ori, după dragostea și răbdarea cu care L-au slujit pe El!

Atunci cinstea dată lor se va răsfrânge binefăcător și fericit și asupra noastră, a tuturor celor care am fost aleși să luăm și noi parte la aceeași luptă și lucrare cu ei, să facem parte din aceeași casă cu ei, din aceeași familie scumpă (Ps 135, 19-20).

Când va fi Marea Sărbătoare a Răsplătirii și a Încununării (II Tim 4, 8; Mt 24, 31-46; Lc 21, 28),

atunci toți credincioșii vor fi acolo și când Stăpânul va răsplăti după meritul său pe fiecare, fiecare își va avea partea lui însuși.

El va răsplăti întâi fiecare lucrare, apoi fiecare co-